

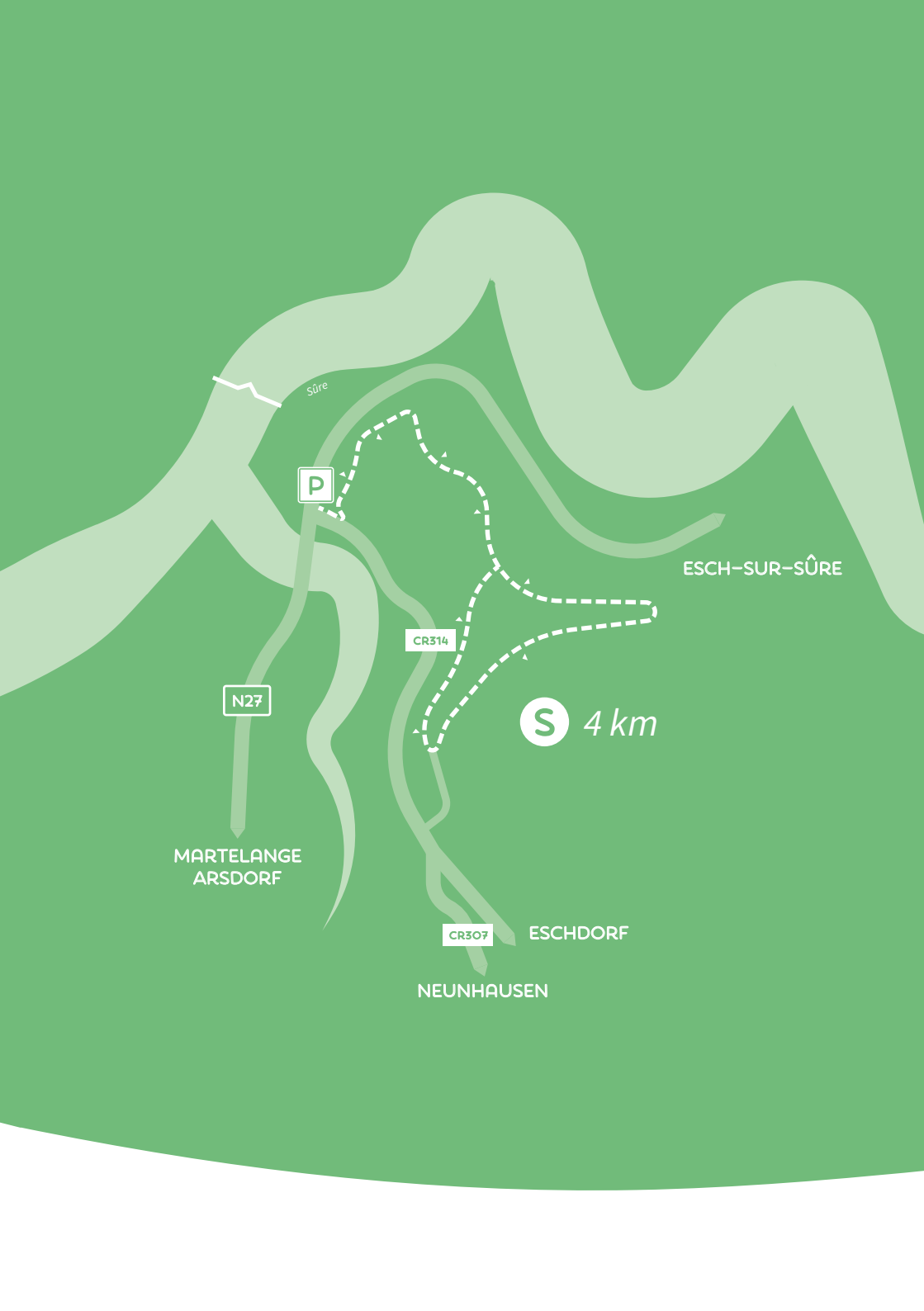

NATURPARK
ÖEWERSAUER

BEELDENWEG

LULTZHAUSEN

Sûre

P

ESCH-SUR-SÛRE

N27

CR314

S 4 km

MARTELANGE
ARSDORF

CR307

ESCHDORF

NEUNHAUSEN

BEELDENWEG LULTZHAUSEN (1999)

“Natuur en cultuur met elkaar in overeenstemming brengen – natuur en cultuur beleven” - onder dit motto probeert het Natuurpark Obersauer al jarenlang nieuwe culturele kwaliteiten door te geven - en tegelijk een milieuvriendelijk, sociaal verantwoordelijk en voor de toekomst veelbelovend type van toerisme te ontwikkelen. Een van de aspecten daarvan is het behoud van ons natuurlijk en cultuurhistorisch erfgoed. Een ander is de uitbouw van nieuwe projecten die de mensen in de streek ten goede komen - in combinatie met de basisgedachte van het natuurpark, namelijk netwerking: ecologische, economische, culturele en sociale aspecten met elkaar in overeenstemming brengen.

In 1999 nodigde de Luxemburgse beeldhouwer Bertrand Ney vijf internationale beeldhouwers uit om in samenwerking met het Natuurpark van de Boven-Sûre, de toenmalige gemeente Neunhausen en de verenigingen uit de gemeente een sculpturensymposium te organiseren.

De in steen gehouwen figuren in Lultzhausen maken deel uit van de “weg des vredes”, die van Parijs tot Moskou verloopt, een weg van broederschap en solidariteit, gemarkeerd door beelden (www.strasse-des-friedens.net). In 2017 werd het pad in Lultzhausen uitgebreid met een sculptuur gemaakt door Leo Kornbrust, de initiatiefnemer van de “weg des vredes”. Een andere beeldenweg bevindt zich in Bilsdorf/Arnsdorf.

« *Het beeldhouwers - symposium in Lultzhausen was voor mij het eerste symposium waarbij de organisatoren zich bewust tot doel hadden gesteld een wisselwerking tot stand te brengen tussen de natuur en de sculpturen. De choreografie die werd gehanteerd voor de plaatsing van de diverse beeldhouwers naargelang van hun eigen persoonlijkheid en van hun eigen denk- en werkwijze, bewijst dat dit symposium op een bijzonder professionele manier werd georganiseerd. »*

DE ENGEL VAN HET MEER

De engel is zodanig geplaatst dat hij de bezoekers van de beeldenweg ontvangt. Langzaam, in het begin bijna ongemerkt, komt hij als het ware uit de grond gerezen. Pas waar de weg een bocht maakt, krijgen de wandelaars een volledig vrij zicht

Maar enkel wanneer ze dichterbij de engel zijn gekomen en hem van naderbij hebben bekeken, kunnen ze zonder enige belemmering het landschap bewonderen. Zijn afmetingen, zijn structuren en vormen, zijn vragen en antwoorden moeten eerst worden doorgrond. Als wandelaars besluiten om de weg verder te volgen, wordt de engel een aandachtig toekijkende begeleider die hun richting uitkiijkt. Hij wijst de bezoekers om zo te zeggen de weg en wacht hen op om hen op het einde van de rondgang uitgeleide te doen. De afmetingen van het beeldhouwwerk zijn zodanig gekozen dat de sculptuur er vanuit de verte gezien licht uitziet, zelfs bijna zweeft. Van dichtbij is ze echter sterk en krachtig, te groot bijna, zoals dat bij engelen nu eenmaal is.

1947: geboren in Koblenz (DE)

woont afwisselend in Keulen en in Weibern-Wabern in de Eifel (DE)

1990: Beeldhouwers - symposium in St. Bartolomé (Lanzarote) en in Daigo (JP) Reisbeurs van de deelstaat Rijnland-Palts

1992: tweede Japanreis

1993: Internationaal Symposium voor Sneeuwsculpturen, Winnipeg (CA)

1994: Internationaal Symposium voor Sneeuwsculpturen, Winnipeg (CA) Reisbeurs van de deelstaat Rijnland-Palts

1995: Internationaal Beeldhouwers - symposium «Reho-Art 95» van het Museum Rehoboth (NA) in Rehoboth (Na)

1997: Internationaal Beeldhouwers - symposium, Germersheim (DE)

1998: Internationaal Beeldhouwers - symposium, Pirmasens (DE)

1999: Beeldhouwers - symposium «Skulptur an der Obermosel», Oberbillig (DE)

1999: Internationaal Beeldhouwers - symposium, Lultzhausen (LU)

Lesopdrachten aan de Fakschulen (Instituten voor Hoger Onderwijs) in Aken (1978-1981), Keulen (1982-1983) en Mainz (1981-1991)

Sinds 1994 gastprofessor aan de Kunstacademie van Tianjin (CN)

Individuele en groepstentoonstellingen sinds 1970

www.georg-ahrens.de

BESCHRIJVING VAN HET BEELDHOUWERK

De zonnesculptuur is een steengroep die een verbinding maakt tussen enerzijds de open ruimte en de lucht, het water en de zon en anderzijds de aarde.

Mensen die aan de sculptuurgroep voorbijkomen, worden met deze tegenstelling geconfronteerd.

Aan de ene zijde kunnen ze genieten van het panoramische zicht, aan de andere van de beboste en ingesloten helling. Door de zonnesculptuur worden ze zich sterker bewust van deze tegenstelling, omdat ze weliswaar naar de open ruimte gekeerd is, maar aan de achterzijde tegelijk toch begrensd.

De sculptuur is zodanig opgesteld dat ze het kosmische proberen samen te persen, om het aan de aarde en aan de voorbijkomende mensen door te geven. De diverse assen van de compositie zijn naar de zonsopgangen in de verschillende seizoenen gekeerd.

1959: Geboren in Bree (BE)

1987-1991: Studies Beeldhouwkunst aan de "Alanushochschule" in Alfter (DE) en aan de "KASK" in Gent (BE)

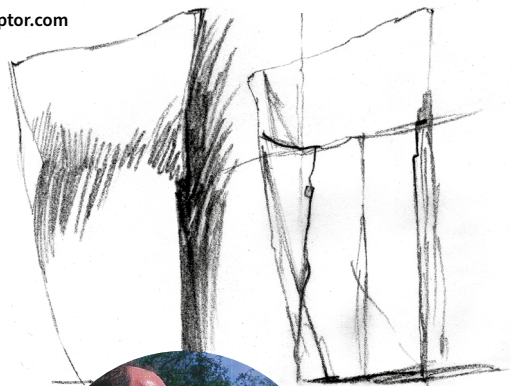
1992: Werkzaam als steenbeeldhouwer in Noorwegen

1996-1997: Voortgezette opleiding als kunstenaar aan de „HISK" in Antwerpen (BE)

1997: Laureaat van „Kiezen voor Kunst" nationaal in het Atomium te Brussel (BE), wat leidde tot een hele reeks van nationale en internationale tentoonstellingen

1999: Beeldhouwers - symposium in Lultzhausen (LU)

www.hillen-sculptor.com

BASISIDEE

Ik probeer de taal van een steen zo eenvoudig mogelijk weer te geven. Het oorspronkelijke materiaal van Moeder Aarde moet zichzelf kunnen uitdrukken. Het heeft stilte, rust en eenvoud nodig. Deze drie elementen zijn in al mijn werken aanwezig.

TIJD EN LANDSCHAP

Boven, op de open plek in het bos, in het vrije landschap, ligt een driehoekige vorm die in de lucht reikt. Aan de ene zijde is deze vorm gepolijst, aan de andere zijde is hij gebleven zoals hij oorspronkelijk was. De derde zijde neemt de «geveugelde straling van de zon» in zich op. De steen stelt een prehistorische vorm voor die reikhalzend uitkijkt naar de toekomst. Hij symboliseert de tijd in dit landschap.

1955: geboren in Terneuzen (NL)

Académie

ABV Amersfoort (NL)

Symposia

1997: "Sporen en Perspectieven",
Thessaloniki (GR)

1998: Granietsymposium, Assoean (EG)

1999: Symposium Lultzhausen (LU)

2000: Erratic boulders, Angermunde
(DE)

2000: Marmersymposium, Bergen (NO)

Ausstellungen:

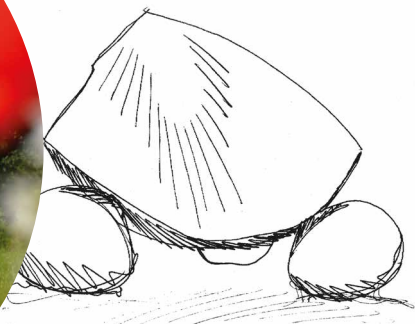
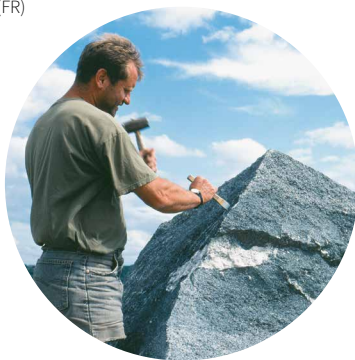
1999: Gallery de Ploeg Amersfoort (NL)

1999: Gallery William Wouters,
Oosteeklo (BE)

1999: Gallery Puy Overin, Vayolles (FR)

1999: Castle Groeneveld, Baar (NL)

www.kalle.ws

DE LADDER VAN JACOB

Een ruimte waarin een sculptuur wordt neergezet kan daardoor veranderen en een andere betekenis krijgen, maar de situatie is soms helemaal anders wanneer een beeldhouwwerk alleen aanduidt, zich afvraagt en meedeelt wat aan zijn omgeving ten grondslag ligt: de geest die een welbepaalde plaats uitademt.

Op deze plaats, hooggelegen op het pad, van waaruit men een deel van het meer overheerst en die recht tegenover de kammen van de omringende heuvels ligt, is er niets dat tot rust of kalmte uitnodigt. Hier is alles voorbijgaand en dynamisch, in beweging en gedomineerd door de open ruimte, in onophoudelijke verandering.

Dit geeft het gevoel van een plaats die er geen is, van een vluchtige ruimte, van een «non-place» die pas na een heel aantal wandelingen in mijn geest werd gegrift en mij er langzaam toe heeft geleid om te opteren voor een hoge en draadvormige monoliet. Een rechtopstaande stèle die de ruimte als filigraan doorboort, die tegelijk aanwezig is door zijn dynamisme en toch ook afwezig door zijn bodemmassa. Door de verticaliteit wordt het landschap naar boven toe doorgetrokken, een stèle die de verbinding vormt tussen hemel en aarde...

1955: geboren in Frankrijk

Studeerde van **1978 tot 1985** aan de Ecole Nationale des Beaux-Arts in Nancy (FR) en aan de Ecole Nationale Supérieure in Parijs. Hij studeerde af met onderscheiding in Beeldhouwkunst. Hij woont en werkt in het Groothertogdom Luxemburg.

Als zelfstandige steenbeeldhouwer stelt hij sinds **1984** regelmatig tentoon en heeft hij deelgenomen aan diverse groots opgezette culturele evenementen, bijvoorbeeld in **1993** aan de 14de Biënnale van Venetië en in **1992** aan de Wereldtentoonstelling in Sevilla, waar hij voor het Groothertogdom een monumentaal beeldhouwwerk schiep.

Bertrand Ney heeft aan meer dan 10 symposia over steenbeeldhouwkunst in Europa en elders in de wereld deelgenomen. In **1990** was hij een van de organisatoren van het 1ste Internationale Symposium over Beeldhouwkunst in het Groothertogdom Luxemburg, namelijk in Diekirch. In **1999** was hij de hoofdverantwoordelijke van het Internationale Symposium in Lultzhausen.

Hij heeft met architecten, stedenbouwkundigen en landschapsarchitecten samengewerkt aan stedenbouwkundige projecten en reeds verscheidene bouwwerken en fonteinen voor openbare plaatsen vervaardigd.

Als lid van de Luxemburger Künstlerbund (Luxemburgse Kunstenaarskring) won hij in **1994** de Pierre-Wernerprijs. In **2000** werd hij benoemd tot lid van het Grossherzogliches Institut, Abteilung Schöne Künste und Geisteswissenschaften (Groothertogelijk Instituut, Afdeling Schone Kunsten en Geesteswetenschappen).

Zijn werken bevinden zich zowel in openbare als in privéverzamelingen.

Deze sculptuur met de titel "Innere Linie" heeft een bewogen bestaan achter de rug. In 1992 was ze in het kader van de tentoonstelling van de Duitse kunstenaarsbond in Aken in de ronde koepel van de "Elisenbrunnen" te zien (gebouwd door Karl Friedrich Schinkel), van 2003 tot 2007 stond ze naast de ingang van het Museum Haus Ludwig in Saarlouis (Saarland(D)), en daarna lange tijd in Kornbrusts beeldenroute aan de Damra, St. Wendel (Saarland (D)). Nu maakt ze deel uit van de Luxemburgse beeldenroute in Lultzhausen en dus ook van de Europese Weg van de vrede.

"INNERE LINIE"

De compacte, strenge "Innere Linie" uit 1992 maakt deel uit van een groep werken, waarin de menselijke torso centraal staat. Al in de vroegere, geabstraheerde "Torsovormen" is een smalle verticale zone in het midden zichtbaar, als een soort wervelkolom.

Toen een bevriende beeldhouwer hem eens in een gesprek over Japanse vechtkunst vertelde, dat de houding van de vechter bepaald wordt door de best mogelijke bescherming van diens „middellijn“ – een denkbeeldige verticale as door het midden van het lichaam – werd de "analyse en vraagstelling met betrekking tot de middellijn" één van de belangrijkste thema's in zijn werk. Van voren gezien zijn deze sculpturen tot een smalle lijn in het midden gereduceerd. Soms is het steen op deze plaats maar enkele millimeters dik en daarom erg kwetsbaar – een vingerwijzing naar de kwetsbaarheid van het menselijk lichaam.

De haast twee en een halve meter hoge "Innere Linie" die nu de beeldenroute in Lultzhausen als het ware compleet maakt, lijkt daarentegen op het eerste gezicht erg stevig, ja, zelfs vrij statisch. Alleen de lichte „draaiing" van de as van het massieve blok basalt en het tegenover deze as ietsje schuin verloopende bovenste vlak suggereren een uitgebalanceerde beweging, die de sculptuur tot leven brengt.

1929: geboren in St. Wendel

1951-57: Studie beeldhouwkunst aan de Akademie der Bildenden Künste in München bij Prof. Toni Stadler; Beurs Studienstiftung des Deutschen Volkes

1958: Huwelijk met de dichteres Felicitas Frischmuth

1959: Beurs Villa Massimo, Rome

1966: Beurs Cité internationale des arts, Parijs

1971: Initiatiefnemer van het Internationale Beeldhouwerssymposium in St. Wendel

1978: Benoeming tot hoogleraar voor beeldende kunst in samenhang met architectuur aan de Akademie der Bildenden Künste in München

1979: Initiatiefnemer van de "Straße der Skulpturen" in St.Wendel

1984: Kunstprijs van het Saarland

1989: Lid van de Humboldt-Gezelschap

1995: Kunstprijs van de Sparda-Bank voor kunst in openbare ruimtes

1998: Toekenning van het Bundesverdienstkreuz 1. Klasse

1999: Lid van de Bayerische Akademie der Schönen Künste

2004: Oprichting van de vereniging "Straße des Friedens – Straße der Skulpturen in Europa – Otto Freundlich Gesellschaft"

2009: Dood van Felicitas Frischmuth
Talrijke solotentoonstellingen, werken in openbare ruimtes, deelname aan beeldhouwerssymposia wereldwijd.

SEDIMENT EN FOSSIELEN IN DRIE VORMEN

Langsheen een betoverende weg staat een familie van drie bij elkaar horende sculpturen. Het maakt helemaal niets uit of de bezoekers de beeldengroep het eerst zien bij het bergop of bergaf gaan.

De steen is mosselkalk, die miljoenen jaren geleden in de zee als sediment is ontstaan. Tegelijk is de steen een fossiel dat uit de samengeperste (on)sterfelijke resten van miljoenen mosselen en andere levende wezens bestaat.

De eenvoudigste van de drie vormen - de eerste, die men tegenkomt als men bergaf gaat - verwijst naar de oorsprong van deze massa. In het bovenste vlak bevindt zich een ronde holte die vanuit de verte gezien alleen de hemel weerspiegelt. Wanneer men dichterbij komt, blijkt die weerspiegeling een glazen plaat te zijn, waardoor men in een niet nader te bepalen diepte kijkt

en waaruit een honingkleurige vloeistof te voorschijn komt, die een spiraal van mosselen bevat. Wat er als een vloeistof uitziet, is eigenlijk kunsthars dat hier als bewaarmiddel werd gebruikt en tegelijk een spel met licht en schaduw in de keiharde, solide steen doet binnenvloeien.

Verder bergafwaarts staat er een schaal, die uitnodigt om een blik in de verte over het dal te werpen. De inhoud van die schaal, die eveneens via een holte in de steen in het hars is gevat, is een kompas bestaande uit bloesems, die misschien wel kunnen helpen om zich in het algemeen te oriënteren, maar die in de eerste plaats de blikken op zichzelf vestigen en al het mooie van de zomer ook in de winter zichtbaar maken. De bloesems zijn echter overduidelijk eerder dood dan levend: dat is de stille en perverse brutaliteit van het bewaren.

Aan het onderste gedeelte van deze beeldengroep staat naast een oude kersenboom een gewelfde, omvattende vorm, die tegelijk aan een schrijn en aan een ouderwetse bijenkorf doet denken. Aan de binnenkant van de steen zijn de boringen slechts kleine kijkgaten, maar aan de buitenkant gaan ze over in holtes ter grootte van een handpalm, waarin van dichterbij bekeken platen van honingkleurige kunsthars zijn vervat. In het hars drijven bloesems, bijen en bladgoud rond – voornamelijk kersenbloesems, aangezien over het volledige traject langsheen de weg kersenvormen staan.

De sculpturen zijn exact ontworpen voor de plaats waar ze zijn neergezet en werden ook daar gemaakt. Ze weerspiegelen niet alleen de indruk die dit landschap op mij heeft gemaakt, maar ook mijn opvatting van het ethos van het natuurpark als samenspel van en wisselwerking tussen mens en natuur.

www.sibyllevonhalem.eu

«Ik vraag me af wat een Griekse beeldhouwer met een Luxemburgse rots tot uitdrukking zou kunnen brengen.

Naakt, tegenover elkaar, zochten wij raakpunten in een idyllisch kader dat aan het Beloofde Land deed denken. Ik was provocerend en tegelijk onbeduidend, de rots daarentegen was fier en arrogant.

Ik was helemaal van streek door de hypocrisie van de Machtigen die in die periode niet in de eerste plaats het land Joegoslavië aanvielen, maar veelmeer een aanval pleegden op onze harten; de rots bleef stilzwijgend en ingetogen, wachtte geduldig op mijn aanraking. Ik voelde aan dat we elkaar veel te zeggen hadden. Maar hoe?

Ik liet de ogen van mijn ziel haar urenlang omhelzen en de rots glimlachte naar mij. Ik glimlachte terug, want ik beslis nooit van tevoren wat ik wil doen. Ik herinner mij het moment, dat de zon, nadat ze al het groen van de korenvelden verzameld had, aan het einde aan

het wegzakken was. Aan de kant van Insensborn naar Boulaide toe, of was het Bilsdorf... ik weet het niet meer precies.

Deze glimlach was mijn eerste inker-ving in de rots van Lultzhausen. Daarna hebben we ons ertoe beperkt elkaar aandachtig te bestuderen tot de kersenvormen langs de beeldenweg in bloei stonden.

§

Veertig dagen zijn verstreken en zes beeldhouwers uit zes verschillende landen hebben hun afdrukken achtergelaten voor de wandelaars van vandaag en die van de toekomst.

Misschien zijn dit wel getuigenissen van een tijdperk dat nog aanleiding geeft tot hoop.

Mijn dank gaat uit naar u allen, naar allen die met heel hun hart deze ervaring voor mij mogelijk hebben gemaakt. Aan hen draag ik mijn twee beeldhouwwerken op, in het volle bewustzijn dat kunst geen grenzen kent, maar wel een identiteit heeft.»

1945: geboren in Ioannina (GR)

Woont in Metsovo (GR)

Studeerde Beeldhouwkunst en werkte gedurende vier jaar in Parijs aan de Academie voor Griekse Kunsten (Urania Konstandinides).

Sinds **1965** heeft hij zijn werken in 26 private alsook in diverse openbare groepstentoonstellingen in Griekenland en in een aantal andere landen tentoongesteld.

Werken van hem bevinden zich in diverse nationale galerieën, in het Vorre Museum, de Pierrides Galerie, de Galerie van Metsovo, in Abram op Naxos, in de Midland Bank, aan de zee bij Evia; in Saint-Brieuc (FR), Vötte (SE), Berlijn (DE), Heidelberg (DE), Lultzhausen (LU), Riga (LV) en Thessaloniki (GR). Daarnaast vindt men ze ook op vele openbare plaatsen en in talrijke privécollecties.

Stenen eisen onverzettelijk hun plaats in het landschap op, tientallen jaren lang, soms zelfs eeuwenlang. Het werk van de beeldhouwers en hun kunstwerken in Lultzhausen zijn zonder enige twijfel een voortzetting van het culturele landschap. In hun handen is de (oer)steen veranderd, net als landbouwers ervoor zorgen dat landbouwgrond wordt bewerkt en vruchtbaar gemaakt. De stenen zijn typerend voor het

landschap. Ze versterken de indrukken van al wie ernaar kijkt en omgekeerd. De natuur met haar structuren en landschapsvormen wordt in de sculpturen telkens weer herhaald...

De Oostenrijkse beeldhouwer Karl Prantl, initiatiefnemer van het eerste "Symposium van Europese beeldhouwers" in St. Margarethen (Burgenland) vatte in perfecte bewoordingen samen waar het om gaat:

"De stenen moeten blijven staan waar ze werden gemaakt en voor iedereen toegankelijk zijn. Dit is een andere situatie dan in musea. De ontmoeting met een dergelijke steen in de natuur leidt tot een heel andere ervaring. Men ervaart tegelijk ook de boom, het gras, het mos en de wolken."

NATURPARK
ÖEWERSAUER

15, rue de Lultzhausen
L-9650 Esch-sur-Sûre
T +352 89 93 31-1

WWW.NATURPARK-SURE.LU

